

Federica Bosco s-a născut în 1971, la Milano, iar, la vârsta de patru ani, s-a mutat la Florența, împreună cu familia. După ce a obținut o diplomă în lingvistică, s-a hotărât să călătorească prin lume timp de câțiva ani. La jumătatea anilor 1990, s-a întors în Florența, unde, după mai multe slujbe tempora-

re, a început să-și scrie primul roman, *Îmi placi la nebunie* (ALLFA, 2009), devenit imediat bestseller. Au urmat *Dragostea nu-i de mine* (ALLFA, 2010), *101 rețete. Cum să-l găsești pe Făt-Frumos (fără să săruți vreun broscoi)* (ALL EDUCATIONAL, 2014), *Dragostea nu-mi dă pace* (ALLFA, 2011), *101 rețete. Cum să-l uiți pe fostul (și să mergi mai departe)* (ALL EDUCATIONAL, 2014).

Trilogia care îi are ca protagoniști pe Mia și Patrick a debutat în 2011 cu romanul *Îndrăgostită de un înger* (*Innamorata di un angelo*, 2010; ALLFA, 2013), urmat de *Îngerul meu secret* (*Il mio angelo segreto*, 2011) și *Dragostea unui înger* (*Un amore di angelo*, 2012), fiind foarte bine primită de public și critici.

Federica Bosco

Îngerul meu zăcos secret

Traducere din limba italiană de
Camelia Zara

Capitolul 1

În ziua în care ne proiectaseră la școală un documentar despre cazurile de moarte aparentă, în care toți martorii vorbeau despre „tunelul de lumină albă“, „fluctuație“ și acea senzație de pace și fericire, nu făcusem altceva decât să casc și să mă uit pe fereastră, sperând ca vreunul dintre colegii mei cretini să facă o farsă telefonică și să anunțe că era o bombă în școală.

Dar acum lucrurile stăteau un pic altfel.

Nu numai că văzusem acea lumină albă și liniștitoare, care parcă mă chema, dar, pentru prima oară, după luni bune de la moartea lui Patrick, aveam, în sfârșit, un sentiment de pace și seninătate.

Traversasem tunelul și mă întorsesem. De una singură. Iar acum mă aflu într-un loc fără timp și fără vise, în care nu-mi mai era frică și nu mai simțeam niciun fel de durere. Și, sincer, nu aveam nici cea mai mică intenție să mă trezesc.

Erau momente în care aveam acea plăcută senzație de to-ropeală cu care te trezești dimineața devreme, gândindu-te la o scuză bună ca să nu te duci la școală, iar alteori aveam senzația că ieșeam efectiv din propriul corp și că pluteam deasupra camerei.

Nu că aș fi avut puterea să fac ceva sau să intervin –Altfel, aș fi rugat-o pe mama să nu mă mai pună să ascult Oasis! –, dar situația în care mă găseam îmi oferea o perspectivă complet nouă, asupra căreia nu mai reflectasem niciodată până atunci: puteam să observ cum era viața fără mine.

Și era sfâșietor să-i văd pe mama și pe Paul plângând deasupra corpului meu slab și neputincios, stând lângă mine cu rândul

zi și noapte ca să nu rămân singură nicio clipă, fără ca eu să pot face ceva pentru ei.

Mama îmi mângâia părul, mă ținea de mână și îmi povestea ore în șir despre copilăria mea. Își amintea cum mă păcăleam să mănânc când eram mică – îmi puneam caseta video cu un spectacol de balet și îmi băga repede mâncare în gură, în timp ce eu mă uitam fermecată la balerine. Își amintea de momentul în care îmi desenasem pe pereți prietenii imaginari cu markerul permanent sau când, ieșind din supermarket, mă urcasem în mașina altei mame, fiindcă ea nu voia să-mi cumpere ciocolată.

Parcă trecuse o veșnicie de atunci și totuși nu trecuseră decât zece ani și era incredibil cum, într-un timp atât de scurt, experimentasem deja pe pielea mea semnificația cuvântului „moarte“.

Câteodată, veneau să mă vadă colegii de clasă, care rămăneau în picioare lângă pat, uitându-se la mine pierduți și stânjeniți, și mă încurajau să nu mă dau bătută.

Totul era absurd și incredibil de trist și, dacă ar fi fost vorba să nu-i mai văd atât de nefericiți, jur că aș fi făcut și imposibilul ca să mă trezesc, dar frica de a simți din nou durerea care își înfigea lent colții în inima mea ca un câine înfometat mă teroriza într-atât de tare încât preferam mai degrabă să zac într-un pat de spital decât să mă bântuie o suferință nemărginită.

E odios, știu, și egoist, dar asta e adevărul. Gândul de a-mi mai petrece chiar și o singură zi privind în gol și tânjind după Patrick, sfâșiată de durere, era pur și simplu insuportabil. Iar acum, că Nina mă ura și ratasem admiterea la Royal Ballet School, nu prea mai aveam cine știe ce motive să mă întorc la viață.

Cel mai curios lucru cu privire la starea mea vegetativă era faptul că toți cei care mă cunoșteau, fără excepție, se simțeau vinovați față de mine și îmi cereau iertare pentru ceva ce făcuseră sau nu pentru mine.

Paul, partenerul mamei, cel mai bun lucru care ni se întâmplase vreodată și ultimul care s-ar fi putut simți vinovat de ceva, își tot cerea scuze, pentru că-mi invadase spațiul muțându-se cu noi, pentru că mă certase atunci în mașină când

îi vorbisem urât mamei, pentru că nu fusese alături de mine atunci când avusesem nevoie cel mai mult de el.

Și mama era disperată, pentru că nu se străduise destul ca să-și permită mă trimită la Royal Ballet School, reproșându-și că ar fi putut să lucreze mai mult ca să-mi plătească taxele sau să renunțe la orgoliu și să-i ceară bani bunicii Olga. Nici Betty, prietena ei cea mai bună, nu-și găsea liniștea, fiindcă îmi povestise despre visul acela în care Patrick îi spunea fraza gravată pe brățară.

Aș fi vrut să-i îmbrățișez și să le spun că nu au ce să-și reproșeze, că erau cei mai buni oameni din lume, că îi iubeam din tot sufletul și că, dacă fusese cineva încăpățânat și egoist, eu eram aceea, pentru că nu mă gândisem decât la mine și la admitere, ca și cum nimic altceva nu ar fi fost mai important pe lume.

Nu puteam să le spun cât mă durea să-i văd că sufereau atât de mult din cauza mea. Nu puteam decât să plâng, lacrimi mari îmi alunecau pe obraji, lacrimi pe care unii doctori insensibili le catalogau drept un „reflex necondiționat“.

Aș fi vrut să mă ridic dintr-odată și să urlu: „Reflex necondiționat pe naiba!“ și apoi să cad din nou în somnul meu profund.

În schimb, cei care nu mă cunoșteau se simțeau îndreptățiți să-mi vorbească despre problemele lor, fără să le pese dacă tot ceea ce-mi spuneau mă interesa sau nu. De prea puține lucruri îmi păsa cu adevărat în afară de balet sau, cel puțin, așa era înainte de toată tragedia. Partea cea mai rea era că-mi povesteau lucruri pe care n-aș fi vrut, sub nicio formă, să le aud. Era o tortură gratuită, împotriva căreia nu mă puteam revolta. E simplu să-i vorbești cuiva care stă acolo neclintit și lipsit de apărare și nu poate să-ți răspundă sau să dea vina pe tine, cum au făcut deja toți prietenii tăi!

Cea mai insuportabilă era Ellie, o infirmieră care venea o dată pe zi să mă spele și să-mi schimbe așternuturile. În jumătatea aia de oră, care, în concepția mea dilatată asupra timpului, echivala cu o veșnicie, mă pune la zi cu pasiunea ei pentru un infirmier de la altă secție, un oarecare Robert. Credea că era îndrăgostit de ea doar pentru că îi aducea cornuri calde

la începutul turei, ceea ce o făcea să ia în considerare ideea de a-și părăsi soțul și copiii.

Chiar și dacă nu aș fi știut că infirmierul ăla se culca și cu Nancy din tura de noapte, era limpede ca lumina zilei că Ellie ar fi făcut prostia secolului părăsindu-și soțul și nu înțelegeam cum putea fi mai inconștientă decât mine care eram în comă.

Pe de altă parte, după spusele Janinei, fizioterapeuta, Robert nu simțea pentru nicio altă femeie ceea ce simțea pentru ea, dar i-o spunea mereu după ce îi masa spatele.

Mi-era din ce în ce mai greu să țin pasul cu toate evoluțiile astea, mai complicate decât un episod din *Beautiful*. În realitate, cred că singurul motiv pentru care se iese din comă este epuizarea.

Dar, când mă vizita Carl, totul devenea din nou înspăimântător de trist și de real. Ne văzuserăm ultima oară la înmormântarea lui Patrick. Îmi amintesc că abia ne-am uitat unul la altul de la depărtare, dar el nici nu se apropiase, poate de frică să n-o tulbure și mai rău pe Nina, sau poate pentru că toată durerea aia era prea greu de suportat pentru noi.

La șaisprezece ani, n-ar trebui să ți se întâmple lucruri de genul ăsta; la șaisprezece ani, ar trebui să te gândești doar cum să fii fericit și să-ți îndeplinești toate visurile, nu să fii martoră la moartea iubitului tău, cel mai bun și mai generos om din lume, care s-a înecat ca să-ți salveze câinele.

O moarte atât de stupidă pentru cineva care iubea atât de mult marea și ținea atât de mult la patria lui, încât se înrolase în Marina Militară Britanică la nici douăzeci de ani. Nina mă considera vinovată. Cum puteam s-o învinuiesc? Și eu mă consideram vinovată de moartea lui.

Carl îmi spusese că se împăcase cu Nina și erau din nou împreună, dar că familia ei era distrusă și că sufereau enorm. Nina se îmbrăca numai cu tricourile fratelui său, iar maică-sa nu mai ieșea din camera lui, unde plângea de dimineață până seara. Taică-su, în schimb, începuse să bea pe ascuns, iar seara, când Carl se pregătea să plece, îl vedea stând pe canapea, uitându-se pierdut la televizorul stins. Apoi se ridica cu greu, clătînându-se, ca să-l conducă la ușă.

Asta era realitatea cu care nu voiam să mă mai confrunt.

Aș fi vrut să-i spun să-și țină gura și să nu se mai întoarcă niciodată, pentru că eu fusesem acolo în ziua aia blestemată de februarie, pe plaja aia afurisită, scrutând cu privirea valurile negre, neputincioasă și înspăimântată, rugându-mă să-l văd apărând dintr-o clipă în alta, în timp ce minutele treceau și el nu se mai întorcea; că eu eram cea care îl strigase cât o ținuseră puterile, intrând îmbrăcată în apă, în timp ce curioșii se apropiau să vadă ce se întâmpla.

Nina își iubea fratele mai mult decât orice pe lume. De aceea, nu-i spuseseam cât de îndrăgostită eram în secret de el. Așa că, după acea zi tragică, am fost distrusă și am renunțat la șansa de a intra la Royal Ballet School. Și tot pe mine mă luase la pumni Nina, orbită de durere, în ziua înmormântării.

Și toate astea numai pentru că Patrick voia ca eu să gust „cei mai buni *fish and chips* din lume“ pe plaja din Skegness înainte de prima noastră noapte împreună.

Nu.

Carl nu avea dreptul să-mi vorbească despre durerea Ninei și a familiei ei. Nu el, care îi frânsese primul inima, înșelând-o cu târfa școlii, fiindcă era nesigur de relația lor. Nina era și avea să fie mereu prietena mea cea mai bună, ba chiar, așa cum spuseseam până cu doar câteva luni înainte, sora mea.

Însă acum viețile noastre se schimbaseră în mod ireversibil și nu aveam nici cea mai mică idee despre ce ne aștepta. Nu venise să mă vadă niciodată și eram sigură că nici nu avea s-o facă. Pentru ea, eu murisem înainte de toate astea, murisem încă de când îi ascunsesem faptul că eu și Patrick eram împreună.

Totul era atât de stupid. Întreaga poveste mi se părea atât de incredibilă, încât nu reușeam să înțeleg cum ajunseseam acolo. Dacă i-aș fi spus de la început adevărul – și anume că îl iubeam pe Patrick de când aveam trei ani și că în ultimele luni vorbeam tot mai des și că, într-un final, și el se îndrăgostise de mine –, n-ar mai fi trebuit să ne ascundem și în ziua aia n-ar mai fi trebuit să-l luăm cu noi pe York ca să nu rămână singur acasă și să latre. Iar Patrick n-ar mai fi murit încercând să-l salveze și

am fi fost încă împreună, mai îndrăgostiți ca niciodată. Și ar fi fost un final fericit pentru toată lumea.

Totul se poate rezolva. Totul. În afară de moartea noastră.

Încă nu știam cum fusesem adusă la mal și de către cine. Câțiva trecători mă găsiseră pe plajă pe jumătate degerată, în timp ce mama, care se întorsese acasă și nu mă găsisese, deși mă pedepsise să nu ies din casă, sunase la poliție și la spital, convinsă că aveau s-o liniștească, spunându-i că urma să mă întorc peste puțin timp.

Nu și-ar fi putut închipui vreodată că descrierea ei va corespunde întocmai cu cea a unei fete pe patul de moarte într-un spital, la mai mult de două ore distanță de mers cu mașina.

Se grăbise cu Paul ca să ajungă cât mai repede la spital. Cum conduceau ca nebunii pe autostradă, i-a oprit imediat de o patru-lă de poliție, dar, amenințați de mama, polițiștii s-au oferit să-i escorteze ca să ajungă mai repede. Niciodată să nu subestimezi puterea de convingere a unei mame italiene cuprinse de panică.

Mama mă luase în brațe ca pe o păpușă fragilă și mă dezmiardase toată noaptea cântându-mi câteva melodii toscane care-mi plăceau atât de mult. Până când Paul îi luase locul pentru ca ea să se odihnească puțin pe scaunul de lângă pat, distrusă și infinit de tristă, repetând încontinuu „fetița mea, fetița mea“. Iar el mă luase în brațele lui puternice cu grijă și cu duioșie, ținându-mi capul pe umăr ca și cum aș fi fost fiica lui. Uriașul meu, căruia aș fi vrut atât de mult să-i spun *tată* într-o bună zi.

Mai rămânea misterul brății.

I-o dădusem lui Patrick chiar în ziua accidentului, când ne aflam pe plajă, priveam orizontul și ne făceam planuri pentru viitor, dar nu reușeam să înțeleg cum ajunsese pe încheietura mea dreaptă.

Și apoi de ce nimeni nu știa latina? Scria *Serva me. Servabo te*: „Salvează-mă. Te voi salva“. Nu e așa greu! Următorului care avea să spună: „Cred că e spaniolă“ i-aș fi răspuns: „E latină, fir-ar să fie!“.

O alesesem împreună cu Carl, iar el o recunoscuse imediat când venise să mă viziteze, dar nu avea de unde să știe că i-o dădusem lui Patrick. Numai Betty, prietena mamei, care-mi

dăduse în cărți de vreo două ori – și sunt convinsă că prevestise totul – îl visase pe Patrick spunându-i cuvintele acelea, iar ea chiar nu avea de unde să știe.

După ce mi-a povestit acel vis, m-am hotărât să părăsesc lumea asta ca să-l caut pe Pat care – eram sigură – mă aștepta pe undeva. Ca să rămân cu el pentru totdeauna, departe de prăpastia în care căzusem, în care durerea mă sufoca.

Și tata venise să mă vadă împreună cu soția lui, Libby, și cu gemenii. Îmi plăcea Libby, semăna mult cu mama și, deși tragică, ocazia era bună pentru ele să încerce să treacă peste vechia antipatie.

Tata, care toată viața nu știuse să-mi vorbească despre altceva decât fluctuațiile Bursei, devenise, în mod curios, vorbăreț și, poate, faptul că nu mai puteam să-i confirm încontinuu eșecul lui ca părinte îi dădea curaj să-mi spună ceea ce, probabil, ar fi vrut dintotdeauna. Și anume că, deși era distant, neîndemânatic și încurcat, mă iubește. Dacă știam că era de ajuns să mă aflu pe patul de moarte ca să-l aud spunându-mi asta, aș fi simulat un accident cu mult înainte.

Când a venit rândul lui Libby și al gemenilor, mi-am dat seama imediat, după tonul vocii ei, că lucrurile între ea și tata nu mergeau prea bine. În primul rând, pentru că el era afară cu mama, în loc să-i țină în frâu pe infractorii ăia doi – Seb și Adrian – care încercau să-mi închidă perfuzia și mă ciupeau de degetele mari de la picioare cu toată puterea ca să mă facă să reacționez. Și, în al doilea rând, fiindcă biata Libby îmi spusese, trăgându-și nasul, că „iubirea nu e niciodată așa cum te aștepți, nici atunci când faci tot ce-ți stă în putere pentru ca lucrurile să meargă bine“.

Dacă aș fi putut vorbi, aș fi întrebat-o dacă în ziua în care l-a cunoscut pe tata băuse ceva sau avusese ochelari de cal, fiindcă, dacă exista un om care nu se schimbese niciun minut în toată viața sa, acela era tata, pentru care cea mai mare extravaganta a fost să poarte un cardigan de culoarea cafelei de Anul Nou. Se pare că avea un farmec misterios și de neînțeles pentru mine, la fel ca prințul Charles. Speram doar să nu divorțeze și de Libby. Țineam la ea și nu voiam să sufere.

Și directoarea școlii, doamna Jenkins, venise să mă viziteze; ținea să mă întorc la timp pentru examen. Dar probabil doamna Jenkins nu-și dădea bine seama de situație. Sau asta era felul ei de a atenua gravitatea situației.

În schimb, Claire, fosta mea profesoară de balet, sosi într-o dimineață cu CD-ul variațiunii pe care am repetat-o luni întregi convinsă că o să mă trezească având în vedere că o ascultasem de milioane de ori. Toți erau convinși că aveam să mă trezesc odată ce auzeam cuvântul potrivit, cel care avea să dezlege farmecul vrăjitoarei rele, aducându-mă înapoi la viață, de parcă eram *Frumoasa din Pădurea Adormită*.

Se dezlănțuise un fel de întrecere între ei: cine reușea să mă trezească primul. Cu muzică, povestiri, vorbe, fiecare dintre ei *simțea* că ar fi reușit să apese acel buton care să mă readucă la viață și să mă scoată din nisipurile mișcătoare ale minții mele.

În realitate, nu era de ajuns doar asta, mai era nevoie și de colaborarea mea pe care refuzam s-o ofer. *Nu voiam* să mă trezesc și eram terorizată de ideea de a nu ști ce se întâmplase cu întregul meu corp. Puteam fi paralizată, incapabilă să vorbesc, să mă mișc. Iar asta ar fi însemnat că nu aveam să mai dansez vreodată. Și o viață fără balet și fără dragoste nu era demnă de a fi trăită.

Deci, nu.

Nu intenționez să mă mai trezesc. Aveam să rămân acolo, ascunsă în propriul corp, pe termen nedefinit.

Asta dacă n-ar fi apărut *cealaltă* voce. Singura care nu putea fi reală și pe care nu reușeam s-o localizez. Cea care mi se învârtea în cap încontinuu de când intrasem în comă și pe care o auzeam doar când eram singură.

Vocea lui Patrick. Patrick *al meu*.

Și asta nu putea să însemne decât un singur lucru: că situația mea era gravă. Pat era mort și o știam bine, dar îl auzeam cu intermitențe, ca și cum ar fi căutat frecvența potrivită ca să comunice cu mine și nu făcea decât să-mi repete: „Mia, sunt Patrick, mă auzi?”.

Bineînțeles că-l auzeam, tare și răspicat!

Dar se pare că el nu mă auzea pe mine și nu știam cum să-l facă să înțeleagă asta, pentru că începea să devină din ce în ce

mai supărător să-l aud cum face probe tehnice în creierul meu. Și, convins cum era că nu-l auzeam, spunea orice îi trecea prin minte, iar, deseori, cuprins de descurajare, începea să cânte. Și oricine îl cunoscuse pe Patrick știa cât de fals cânta.

Într-o seară, după ce Ellie mă pusese la curent, ca de obicei, cu progresele ei amoroase cu Robert – o întrebase ce șampon folosea de avea părul atât de moale și mătăsos, iar asta pentru ea era o dovadă incontestabilă a dragostei lui –, când am rămas în sfârșit singură, l-am auzit pe Patrick cântând suav: „You’re beautiful... you’re beautiful... you’re beautiful, it’s true...”

Și deși ai fi zis că era o mătă cu coada prinsă în ușă, mi s-a părut atât de real și de frumos încât inima mea a tresărit sau ceva de genul ăsta, fiindcă un aparat la care eram conectată a început să țiuie și Ellie a fugit să o cheme pe Nancy ca să vadă ce se petrecea cu mine.

Nancy a oprit alarma, a apăsat câteva butoane, m-a consultat și a dat verdictul:

— Trebuie să fi fost o cădere de tensiune.

Cădere de tensiune, pe naiba!

Eu eram în culmea emoției și ea dădea vina pe generatorul de curent?

Speram că Robert o va părăsi.

— Ești sigură că nu a fost altceva? întrebă Ellie.

— Nu, nu cred, se mai întâmplă uneori, dar nu e nimic, fata asta doarme buștean!

— Poate că nu, poate visa ceva frumos, pe prietenul ei! Nu crezi că e posibil?

Începeam să țin la Ellie.

— Da’ de unde! Ăștia nici măcar nu visează, ar fi mai ușor să reanimezi un castravete, zise Nancy cu sarcasm.

— Eu sunt sigură că ne ascultă, eu îi vorbesc încontinuu și câteodată am impresia că mă înțelege. Știi că era o mare balerină? Și a vrut să moară din dragoste, e o poveste tare tristă, ca Romeo și Julieta...

— Acum nu cred că o să mai danseze în halul în care e. Nu mai are mușchi, până și brățara i-a rămas așa de largă încât, când îi ridic brațul, alunecă.

Poftim? Ce zice ticăloasa aia? Că nu mai am mușchi? Ce-aș mai fi vrut s-o iau la palme, așa vedea ce mușchi aveam!

— Da, brățara, continuă Ellie, eu zic că i-a dat-o el, cu fraza aia în spaniolă, cine știe ce-o fi însemnând?

E latină fir-ar să fie!

— Cum de ești așa romantică? Te pomenești că ești îndrăgostită, Ellie? o presa Nancy înțepată.

Oh, Doamne, doar nu avea de gând să-i spună, nu?

— Eu, îndrăgostită? Glumești, Nancy..., răspunse stânjenită.

— Haide, Ellie, spune-mi. Cine e? Să fie oare noul portar?

Nu, Ellie, nu-i spune!

— Nu, râse, nu e el.

— Băiatul de la cantină! Cel de la cartofii prăjiți?

— Nu, nici el, râse iar.

— Ellie, știi foarte bine că poți avea încredere în mine, nu?

Ellie, nu! Taci, te rog, taci, nu o crede! Țipam în gând cu toată puterea.

— Este...

Ellie, nu, nu, nu!

— Este Robert, infirmierul de la secția pentru bărbați, a concluzionat triumfătoare.

Minunat.

— CINEEE? urlă Nancy strident.

— Robert! Știi că-i place de mine, mi-a dat de înțeles...

— Și cum, mă rog, ți-a dat de înțeles? o zori Nancy pe un ton deloc prietenos.

— Oh, în multe feluri, îmi face cadouri, o grămadă de complimente, și e mereu adorabil cu mine.

— Adorabil, zici? Și ia s-auzim, de cât timp durează povestea asta?

— De vreo două luni!

— Două luni? Și te-ai culcat cu el?

Lalalalalalalala destul, destul, nu vreau să mai aud nimic!

— Încă nu, dar e... o chestiune de puțin timp.

— Ce înseamnă o chestiune de puțin timp? Robert e cu mine de două luni, și de culcat se culcă numai cu mine!

Iu-huuu! Hei, e și o minoră pe-aici, nu v-ați dat seama?

— Cu... cu tine? Ce vrei să spui cu asta? întrebă Ellie venindu-i să creadă.

— Că noi doi suntem împreună, și punct. Ce nu ți-e clar în propoziția asta?

— Dar eu nu știam, nu mi-a spus nimic, altfel niciodată n-aș fi...

— Nu ți-a spus nimic, fiindcă știe toată lumea! Toți în afara de tine, care îți petreci zilele citind paginile de bârfe din *The Sun* și afurisitele alea de cărți inutile! Poate ar trebui să încetezi și să începi să te uiți puțin în jurul tău, am impresia că ai început să confunzi realitatea cu fantezia! încheie Nancy cu dispreț.

— Îți jur că habar n-aveam, eu doar am crezut că..., răspunse Ellie smerită.

— Tot ceea ce ai crezut în căpșorul tău idiot era rodul imaginației tale și deci nu există, la fel ca povestea cu brățara gravată în spaniolă.

E latină, fir-ar să fie!

— Dar eu credeam că el... adică noi...

— Uită-te bine la mine, Ellie! Robert ar ieși cu una ca tine numai ca să câștige un pariu, așa că scoateți-l din cap! zise și se îndepărtă lăsând-o pe Ellie singură și derutată.

Ce ticăloasă era Nancy asta! Nici măcar în *Eastenders* băieții răi nu erau așa răi!

Ellie plângea în hohote așezată pe patul meu.

Cât aș fi vrut s-o îmbrățișez! Și să-i spun că e mai bine așa, că nu pierduse nimic și că soțul și copiii ei ar fi suferit prea mult dacă ar fi plecat.

Iar ea mi-a ghicit gândurile.

— Soțul meu mă înșală de ani buni, Mia. Vine acasă, mă-nâncă în fața televizorului și pleacă la băute, apoi se întoarce la trei noaptea beat criță și adoarme îmbrăcat. Fiii mei, în schimb, nu vor să muncească și mă tratează ca pe o servitoare. Înțelegi de ce visez cu ochii deschiși și citesc toate cărțile alea de dragoste? Pentru că nimeni nu se poate atinge de visurile mele și-mi pot imagina viața pe care mi-o doresc. Să mă prefac că sunt frumoasă, iubită și fericită... Apoi

când Robert m-a observat, tocmai el care place tuturor femeilor, am crezut că viața mea ar putea să se schimbe dintr-odată. Că poate el m-ar fi luat de aici și am fi fost fericiți... Dar mi-am făcut doar iluzii. Ce-am crezut, că el s-ar fi îndrăgostit cu adevărat de una ca mine? O grasă amărâtă și proastă? Are dreptate Nancy, doar pentru un pariu ar ieși cineva cu una ca mine.

Începu să plângă și mai tare. Eram extraordinar de tristă. Mi se rupea inima și nu puteam să fac nimic pentru ea. Și, drept să spun, chiar nu eram în poziția de a convinge pe cineva că viața e frumoasă și că merită trăită.

— Micuțo, știi că viața asta e mizerabilă? Poate ție îți e mai bine în locul ăla îndepărtat în care te afli. Și poate că fraza aia în spaniolă nu înseamnă nimic...

E lati... uff, renunț.

După ce a plecat și am rămas singură, am început să-l aud râzând. Râdea ca un nebun, din ce în ce mai tare, cum nu-l mai auzisem niciodată, și în sinea mea am început să râd și eu.

— Mia, mă auzi, nu-i așa?

— Da, te aud, Pat, am răspuns emoționată.

— În sfârșit, iubita mea, în sfârșit, a fost nevoie de nebunele alea două ca să ai emoțiile potrivite, ca să ai doza de furie potrivită pentru a reacționa. Nu știam ce să mă mai fac.

— Pat, te auzeam și înainte numai că nu știam cum să-ți răspund!

— M-ai auzit cântând?

— Te-am auzit cântând, enumerând numele celor șapte pitici și imitându-l pe Dewey din *Family Guy*!

— Știam că urăști asta! Mia, nu pot să-ți spun cât de mult te iubesc și ce dor mi-a fost de tine! Credeam că o să înnebunesc!

— Tu să înnebunești? Eu am înnebunit zi de zi cu ochii țintuiți la un perete alb și cu geaca ta pe mine. Nu pot să trăiesc fără tine, Patrick, am încercat, trebuie să mă crezi, dar lumea asta nu are sens fără tine, viața nu are sens. Voiam să vin după tine... de asta mă aflu acum aici.

— Știu, și chemarea ta a fost atât de puternică încât acum sunt aici cu tine.

— Pat, ce se întâmplă? Spune-mi adevărul, visez sau...
sunt moartă?

— Nu, iubito, nu ești moartă, chiar dacă te afli la graniță.

— La graniță? Dar tu... tu ai murit?

Tăcere.

— Da, Mia. Eu am murit.

Parcă un fulger sfâșiasse întunericul. Am simțit o împunsătură în inimă.

— Nu, Pat. Nu poate fi adevărat, nu ești mort, eu te aud!

— Iubita mea, nu am supraviețuit, am încercat din toate puterile, dar curentul era prea puternic și îmi era prea frig, dar tu... tu încă te poți salva. Tu *trebuie* să te salvezi!

— Nu, Pat, nu vreau, la ce bun să trăiesc fără tine? Am încercat deja și nu-mi mai pasă de nimic.

— *Trebuie* să-ți pese, Mia, *trebuie* să trăiești din nou, iar eu te voi ajuta să ieși din mlaștina asta și voi face imposibilul ca să te conving de asta. Și știi bine că sunt în stare!

— Pat... eu te aud, încă *aud* vocea ta după atâta vreme, și chiar dacă totul se petrece doar în imaginația mea sau am halucinații, mă mulțumesc cu asta. Ba chiar din contră, am un motiv în plus să nu mă mai trezesc.

Începeam să simt din nou cum îmi creștea anxietatea, spulberând un echilibru la care de-abia ajunseseam.

— Mia, tu ai toată viața înaintea, trebuie să te bucuri de ea, trebuie să dansezi, trebuie să te întorci la persoanele care te iubesc!

— Nu! Eu am murit în ziua aia pe plajă, nu mă mai înterează nici dansul, nici viața de dinainte. Am pierdut tot: pe tine, admiterea, pe Nina. Nu, Patrick, nu mă mai întorc, vreau să stau aici cu tine, acum că te-am regăsit. Vezi că am făcut bine să vin după tine?

— Nu, Mia, nu e bine și nu așa funcționează lucrurile. De fapt, ca să fiu sincer, nici eu nu știu exact cum funcționează. Știu doar că *simțeam* că ai nevoie de mine și am făcut tot ce mi-a stat în putință ca să mă întorc să te salvez.

— *Serva me. Servabo te.*

— Da, iubita mea. Te voi salva.

— Brățara pe care ți-am dat-o. De ce e la mine acum?

— Fiindcă era mai important s-o ai tu.

Am făcut o pauză.

— Pat... tu mă vezi?

— Da, te văd.

— Și... cum arăt?

Tăcere. Apoi, a suspinat.

— A venit momentul să reacționezi, iubita mea, nu mai poți sta în pat ca un cadavru, fiindcă nu asta ești. Nu tu, cel puțin, glumi el.

— Pat, nu vorbi așa!

— Scuze, e o glumă cretină, dar adevărată, din păcate.

— Vrei să zici că tu ești mort, dar eu te pot auzi?

— Da, așa este.

— Nu e posibil, am înnebunit de tot.

— Nici nu știi câte lucruri sunt posibile aici, mai multe decât îți poți imagina.

— Și unde ești acum?

— Sunt aici lângă tine, în genunchi, lângă pat, cu bărbia sprijinită pe umărul tău drept.

— Glumești? Nu cred!

— Ți-aș putea spune cu ce ești îmbrăcată, dar tu nu ai cum să știi. Pot să-ți spun doar că ești frumoasă foc, chiar și cu părul ciufulit, cearcăne albastre, buze uscate și fața palidă.

— Sunt oribilă..., am răspuns cu tristețe.

— Ba nu, dar situația ta se înrăutățește pe zi ce trece, iar tu ești o balerină. Corpul tău e sacru, e ceea ce te face să zbori și eu, care te-am văzut cum dansezi, știi asta!

Începea să se enerveze.

— Gata, Pat, nu vreau să mai vorbesc despre asta! i-am tăiat-o.

Era o situație ireală: eu în comă certându-mă cu el în versiune de fantomă sau spirit sau mai știu eu ce. Tipic pentru Patrick.

Eram teribil de fericită și, deși mă aflu într-o stare cata-tonică și nu știam dacă să cred sau nu ce mi se întâmpla, faptul că Patrick era din nou cu mine reprezenta cel mai mare cadou